Р Е Ш Е Н И Е
№ 43842

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 28 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7816** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

Образувано е по жалба на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № 401/28.05.2026 г., издадена от председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП).

С оспорения индивидуален административен акт, на основание чл. 68л, ал. 1 във връзка с чл. 68в и чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на Комисията за защита на потребителите към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация и Решение на Комисията съгласно т. 3 от Протокол № 17 от 28.05.2026 г., на „Софийска вода“ АД е забранено при упражняване на своята дейност да използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, изразяваща се в начисляване и разпределяне на задължения за ВиК услуги въз основа на отчетност и служебни начисления, извършени в отклонение на нормативно установения ред и договорните му задължения.

Излагат се съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради наличието на отменителните основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че заповедта страда от съществена неяснота и пълна липса на мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, тъй като в диспозитива е наложена бланкетна и абстрактна забрана, която не посочва конкретните дължими или забранени фактически действия на дружеството, не определя кои отчетни хипотези съставляват нарушение и на практика преповтаря общото изискване за спазване на действащото законодателство. Навеждат се доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК, изразяващи се в неизясняване на релевантната фактическа обстановка и пълно игнориране на представените от

оспорващия доказателства за констатиран технически дефект в общ водомер № [ЕГН] (обратен поток), за извършената проверка на място на 04.02.2026 г., възложения монтаж на възвратна клапа, както и за последващото пълно анулиране на разпределеното количество „общо потребление“ за периода 02.10.2025 г. – 09.01.2026 г. и издаването на кредитни известия по индивидуалните партиди на 17.02.2026 г. преди издаване на заповедта. По отношение на материалния закон се изтъква, че Наредба № 4 от 14.09.2004 г. на МРРБ и одобрените Общи условия на дружеството изрично предвиждат и уреждат прилагането на самоотчети, междинни служебни начисления и пропорционално разпределение на разликата между общия и индивидуалните водомери, поради което прилагането на тези законосъобразни способи не може да съставлява нарушение на изискването за добросъвестност и професионална компетентност. Поддържа се също, че административният орган не е доказал наличието на третия кумулативен елемент по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП – съществено изменение или възможност за изменение на икономическото поведение на средния потребител, доколкото потребителите са били пълноценно информирани и активно са упражнили правото си на възражение, което е довело до проверка и кредитиране на сметките им. Изтъква се и несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, тъй като проверка на конкретен изолиран технически проблем в една-единствена сграда е послужила за налагане на неограничена забрана върху цялостната дейност на оператора. Претендира се пълна отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък и доказателства за плащане.

Ответникът по жалбата – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена, а оспорената заповед – потвърдена като правилна и законосъобразна. Според него са налице всички законови предпоставки по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП за налагане на принудителната административна мярка, тъй като неизвършването на реални физически отчети за продължителни периоди (над 3, 6, 9 и 12 месеца) в част от имотите в сградата компрометира изчислителната основа на изравнителния механизъм и води до прехвърляне на финансова тежест върху изрядните абонати. В съдебно заседание процесуалният представител на ответника заявява, че не претендира разноски, и прави възражение за прекомерност на претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не дава заключение по основателността на оспорването.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите на страните и след като извърши служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че производството пред Комисията за защита на потребителите е образувано по повод потребителски сигнали относно начина на начисляване и разпределяне на доставената питейна вода в сграда в режим на етажна собственост с адрес: [населено място],[жк], бл. 3. Извършената от контролния орган проверка е обхванала отчетния период от 02.10.2024 г. до 04.02.2026 г.

С писмо с изх. № Ц-00-611/18.02.2026 г. главният директор на ГД „Контрол на пазара“ при КЗП е изискал от „Софийска вода“ АД предоставяне на информация за отчетите, постъпилите възражения, баланса на водните количества и приложимите правила за отчетност. С писмо с изх.

№ СК-55/26.02.2026 г. дружеството е предоставило подробни писмени разяснения, справки за консумацията по имоти, констативни и приемателно-предавателни протоколи, както и документация по водената кореспонденция с етажните собственици.

От събраните доказателства се установява, че в процесната сграда са регистрирани 95 самостоятелни обекта с индивидуални партиди, като в 92 от тях измервателните уреди не разполагат с модул за дистанционен отчет. При редовния график за отчитане на 09.01.2026 г. (обхващащ периода 02.10.2025 г. – 09.01.2026 г.) са отчетени чрез проверител на място 57 обекта, за 3 обекта е извършен дистанционен отчет, за 27 обекта са подадени самоотчети от абонатите, за 1 обект (ап. 53) разходът е определен на „база“ поради липса на изправен индивидуален водомер, а за 7 обекта е приложено служебно изчисление поради неосигурен достъп. За посочения период общото количество вода по двата общи водомера е възлизало на 2 516 куб. м, а сборът от индивидуалните партиди – на 1 748,490 куб. м. Получената разлика от 767,510 куб. м (43,90%) първоначално е била разпределена пропорционално между потребителите като „общо потребление“ и фактурирана през м. януари 2026 г.

Във връзка с получените сметки в дружеството са постъпили сигнали от отделни потребители (жалба от П. Л. – ап. 94 от 15.01.2026 г. и възражения с вх. № О/Ж-136/23.01.2026 г. и вх. № ЗИ-142/09.02.2026 г. от И. Н. – председател на УС на етажната собственост). По повод тези сигнали, на 04.02.2026 г. специализиран екип на „Софийска вода“ АД е извършил цялостна техническа проверка на място на водомерния възел в сградата. При проверката е констатиран обективен технически проблем – общ водомер с фабричен № [ЕГН] връща вода (обратен поток), поради което е издадено техническо предписание и е възложен монтаж на възвратна клапа. Предвид установения дефект в измерването, със съгласието на оператора цялото разпределено количество „общо потребление“ от 767,510 куб. м за периода 02.10.2025 г. – 09.01.2026 г. е било изцяло анулирано по партидите на всички абонати в сградата, като за сторнираните суми на 17.02.2026 г. са издадени съответните кредитни известия.

От представения воден баланс за предходните отчетни периоди се установява, че за периода 01.10.2024 г. – 31.03.2025 г. разликата между общите водомери и сбора на индивидуалните отчети е била отрицателна и стойността ѝ е била приспадната пропорционално в полза на потребителите съгласно чл. 25, ал. 3 от Общите условия, а за периодите 01.04.2025 г. – 30.06.2025 г. и 01.07.2025 г. – 01.10.2025 г. получената разлика не е надвишавала нормативно допустимите 20%.

Въпреки представените писмени доказателства и разяснения за отстранения технически проблем и извършените корекции, с Докладна записка с вх. № Ц-00-611/28.05.2026 г. на дирекция „НКНТП“ е предложено квалифициране на поведението на дружеството като нелоялна търговска практика. На заседание на 28.05.2026 г. Комисията за защита на потребителите е приела решение по т. 3 от Протокол № 17, въз основа на което на същата дата ВрИД Председателят на КЗП А. К. е издал оспорената Заповед № 401/28.05.2026 г.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от надлежна страна – адресат на индивидуалния административен акт, за която създадената със заповедта забрана поражда пряк и непосредствен правен интерес от съдебно оспорване по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Заповед № 401/28.05.2026 г. е връчена на надлежно упълномощен представител на „Софийска вода“ АД на 02.06.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 15.06.2026 г. (входящ рег. № Ц-00-1630/15.06.2026 г.), т.е. в рамките на законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Спорът е родово и местно подсъден на Административен съд – София-град съобразно правилата на чл. 132, ал. 1 и чл. 133, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

На първо място оспорваната е издадена от компетентен административен орган - временно изпълняващия длъжността председател на КЗП въз основа на изрично решение на колективния орган по т. 3 от Протокол № 17 от 28.05.2026 г. Съгласно чл. 68л, ал. 1 във връзка с чл. 165, ал. 4, т. 1 и т. 6 от ЗЗП, председателят на КЗП притежава материална и териториална компетентност да налага принудителни административни мерки за забрана на нелоялни търговски практики. Видно от приложеното Решение № 719 от 17.09.2026 г. на Министерския съвет, функциите на председателя като ВрИД са прекратени считано от 18.09.2026 г., от което следва, че към датата на издаване на оспорения акт – 28.05.2026 г., той е разполагал с надлежно учредени правомощия. Поради това не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК и актът не е нищожен.
Второ, спазено е изискването за форма по смисъла на чл. 146, т. 2 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК като спор между страните по този въпрос няма. Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК императивно предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването си, както и ясна разпоредителна част, с която по недвусмислен начин се определят правата или задълженията на неговия адресат. Изискването за мотивираност е съществен елемент от формата на акта, гарантиращ правото на защита на засегнатото лице и възможността на съда да упражни ефективен контрол за материална законосъобразност. В настоящия случай оспорената заповед страда от съществени пороци във формата. В разпоредителната ѝ част е формулирана напълно бланкетна и абстрактна забрана – дружеството да преустанови използването на нелоялна търговска практика, състояща се в „начисляване и разпределяне на задължения за ВиК услуги въз основа на отчетност и служебни начисления, извършени в отклонение на нормативно установения ред и договорните му задължения“. Така формулираният диспозитив не определя конкретното забранено поведение, не посочва кои отчетни способи или математически изчисления съставляват твърдяното „отклонение“ и на практика се свежда до декларативно препотвърждаване на общото задължение на търговеца да спазва закона при осъществяване на дейността си.

Мотивите на заповедта не преодоляват тази неопределеност. В тях административният орган се е ограничил до констатацията, че в част от обектите в проверената сграда липсва реален физически отчет от проверител за различни периоди, без да съпостави отделните обекти с конкретната законова или договорна причина за липсата на отчет (отсъствие на абоната, неосигурен достъп, неизправност на уреда или подаден самоотчет). Органът не е посочил кои конкретни партиди, сметки, количества или суми са били начислени неправомерно, нито коя нормативна формула от специалното законодателство е била нарушена. Така формулираният акт поставя адресата в пълна правна несигурност относно това дали се забранява самото прилагане на нормативно предвидените служебни способи при отсъствие на потребител, или определен начин на тяхното изчисляване. Липсата на ясно определени фактически и правни пределе на наложената забрана съставлява съществено нарушение на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК и е самостоятелно основание за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 2 от АПК.

При издаването на заповедта обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 във вр. с чл. 35 и чл. 36 от АПК, които са дали отражение и върху правилното приложение на материалния закон.
Съгласно чл. 35 и чл. 36 от АПК индивидуалният административен акт се издава след цялостно и обективно изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая и след задължително обсъждане на обясненията, възраженията и доказателствата, представени от заинтересованите страни. Това задължение е гаранция срещу постановяване на актове въз основа на предположения или непълно събрани доказателства.

В хода на административното производство дружеството изрично е уведомило КЗП с писмо изх. № СК-55/26.02.2026 г., че регистрираната необичайно висока разлика в общото потребление за периода 02.10.2025 г. – 09.01.2026 г. се дължи на констатиран обективен технически дефект – обратен поток през общ водомер с фабричен № [ЕГН], установен при проверка на място на 04.02.2026 г. Дружеството надлежно е удостоверило, че незабавно е възложило монтаж на възвратна клапа, анулирало е изцяло начисленото общо потребление и на 17.02.2026 г. е издало кредитни известия по индивидуалните партиди на абонатите, с което е възстановило баланса и е премахнало надвзетите суми повече от три месеца преди издаването на заповедта. В оспорената заповед тези решаващи факти и доказателства изобщо не са обсъдени и оценени по същество. Вместо да изследва дали техническата неизправност и извършената корекция изключват субективния и обективния елемент на нелоялната търговска практика, органът е възприел бланкетната теза, че разликата е пряк резултат от служебните начисления, използвайки недопустимата за административния процес формулировка „следва да се допусне“, че изрядните абонати поемат разходите на недобросъвестните потребители. Наред с това, органът е аргументирал акта си с бъдещи прогнозни събития за удължаване на периодите без отчет след април 2026 г., без да събере актуални данни какво е действителното състояние към датата на издаване на заповедта на 28.05.2026 г. Необсъждането на събраните доказателства за техническия дефект, извършените кредитни корекции и реалните причини за разликата съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК, което е довело до превратно възприемане на фактическата обстановка и опорочава акта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Горното, като последица от допуснатото нарушение се е отразило и при приложението на материалния закон.

Съгласно чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, за да бъде квалифицирана една търговска практика като нелоялна по общата клауза, е необходимо кумулативното наличие на три законови елемента: 1) осъществяване на търговска практика по смисъла на § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП; 2) противоречие на практиката с изискването за добросъвестност и професионална компетентност съгласно § 13, т. 28 от ДР на ЗЗП; и 3) практиката да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител по смисъла на § 13, т. 25 от ДР на ЗЗП. Тежестта за доказване на пълния фактически състав на нормата лежи изцяло върху административния орган съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК.

Относно изискването за добросъвестност и професионална компетентност:

Изводът на КЗП, че заместването на реалните физически измервания със служебни данни и самоотчети само по себе си съставлява нарушение на добросъвестността и професионалната компетентност, почива на изцяло погрешно тълкуване на материалния закон. Специалният нормативен акт, уреждащ дейността по водоснабдяване – Наредба № 4 от 14.09.2004 г. на МРРБ, изрично предвижда, урежда и допуска прилагането на различни способи за отчитане и начисляване на потреблението при сгради в режим на етажна собственост:

- Съгласно чл. 35, ал. 2 от Наредба № 4, когато отчетният период е по-дълъг от един месец, операторът ежемесечно начислява служебно количество вода въз основа на средния месечен разход от предходната година, като след реален отчет начислените количества задължително се изравняват с действителното потребление;
- Съгласно чл. 39, ал. 2, т. 1 и т. 2 от Наредба № 4, за индивидуални водомери, които не са отчетени в 24-часов срок или за които не е подаден самоотчет, се определят служебни данни, равни на средния месечен разход от последните два редовни отчета;
- Съгласно чл. 39, ал. 2, т. 3 и т. 4 от Наредба № 4, разликата между показанията на

общия водомер и сбора от отчетените и служебно определените индивидуални количества се разпределя пропорционално между всички потребители като „общо потребление“ и се записва на отделен ред във фактурите;
- Съгласно чл. 35, ал. 4 от Наредба № 4 и чл. 24, ал. 3 от Общите условия на дружеството (одобрени с Решение № ОУ-2/13.07.2016 г. на КЕВР), при невъзможност за отчет поради отсъствие на абоната, същият е длъжен да уточни удобно време за отчет в срок до една година от последното отчитане.
От цитираната нормативна уредба следва категоричният правен извод, че самоотчетът, междинното служебно начисляване и включването на служебни данни при разпределението на общото потребление не са незаконосъобразни отклонения, а са изрично установени от законодателя компенсаторни механизми. Тъй като ВиК операторът няма правомощие за принудително проникване в частни жилища при неосигурен достъп, прилагането на тези методи е законово дължимо поведение. За да обоснове нелоялна търговска практика, КЗП е била длъжна да докаже конкретно неправилно прилагане на съответния режим спрямо конкретни партиди – например липса на нормативни предпоставки за служебно начисляване, неправилно изчислена база, сгрешена математическа формула или отказ за последващо изравняване. По делото такива фактически констатации липсват. Прилагането на изрично регламентирани в Наредба № 4 и действащите Общи условия способи не може да бъде вменено във вина на търговеца като проява на непрофесионализъм или недобросъвестност.
По отношение на същественото изменение на икономическото поведение на средния потребител:
Съгласно легалното определение в § 13, т. 25 от ДР на ЗЗП „съществено изменение на икономическото поведение“ е използването на практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което той иначе не би взел. По смисъла на § 13, т. 31 от ДР на ЗЗП „търговско решение“ е всяко решение за покупка, заплащане, прекратяване или упражняване на договорни права спрямо услугата.
В сектора на обществените ВиК услуги доставчикът действа при условията на естествен монопол и потребителите не разполагат с избор на алтернативен оператор. Поради това влиянието върху икономическото поведение следва да се преценява с оглед решенията за плащане на сметките и упражняване на правата за оспорване на начислените суми. В оспорения акт липсват каквито и да било мотиви и доказателства относно конкретния механизъм, чрез който поведението на дружеството е намалило значително способността на абонатите да вземат информирано решение. Потребителите са получавали подробни фактури и разпечатки с обособени редове за индивидуално и общо потребление, били са уведомени за високия процент разлика с писмо изх. № СВ-36/14.01.2026 г. и са упражнили безпрепятствено правото си на възражение. След подаването на сигналите операторът е извършил проверка на място, признал е техническия проблем и на 17.02.2026 г. е кредитирал изцяло начислените суми. При тези факти изводът на КЗП, че потребителите са били поставени в невъзможност да проверят начисленията си и са взели увреждащо ги търговско решение, е необоснован и опроверган от доказателствата по делото. При липсата на доказан вредоносен ефект или обективна годност за съществено деформиране на потребителското поведение, фактическият състав на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП не е осъществен, което обосновава материална незаконосъобразност на акта по чл. 146, т. 4 от АПК.

За пълнота, съдът констатира и несъответствие на акта с целта на закона и по-конкретно принципа на съразмерност (чл. 146, т. 5 във вр. с чл. 6 от АПК):
Съгласно чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на преследваната от закона цел, като административните органи са длъжни да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.
В настоящия случай административното производство е образувано по повод конкретен изолиран технически спор в една-единствена жилищна сграда (ж.к. „Д.“, бл. 3) за точно определен тримесечен период, по който операторът своевременно е отстранил повредата и е възстановил имуществените права на абонатите чрез кредитни известия. Въпреки липсата на данни за траен, повтарящ се или системен модел на неправомерно фактуриране, председателят на КЗП е наложил обща, абстрактна и неограничена забрана, засягаща цялостната дейност на търговеца на територията на Столична община. Налагането на подобна генерална мярка въз основа на инцидентна техническа неизправност, която е била изцяло коригирана преди издаване на акта, представлява превратно упражняване на административна репресия и нарушава принципа на съразмерност и целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК).
По изложените съображения съдът приема, че Заповед № 401/28.05.2026 г. на ВрИД председателя на КЗП е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена изцяло.
С оглед изхода на правния спор и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, оспорващото дружество „Софийска вода“ АД има право на присъждане на направените по делото разноски, платими от бюджета на Комисията за защита на потребителите (юридическото лице, в чиято структура се намира органът – издател на акта).
По делото са представени доказателства за реално извършени разноски: платена държавна такса за образуване на делото в размер на 25,56 евро (49,99 лева по платежно нареждане от 15.07.2026 г.), както и договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 10 800,00 евро с включен ДДС (данъчна основа 9 000,00 евро и ДДС 1 800,00 евро по Договор за правна помощ и процесуално представителство от 09.06.2026 г., Фактура № [ЕГН] от 04.08.2026 г. и преводно нареждане от 31.08.2026 г. към Адвокатско съдружие „А. Н. Г.“).
Процесуалният представител на ответника своевременно е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, позовавайки се на чл. 8, ал. 2, т. 10 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (предвиждащ минимален размер от 500 лева / 255,65 евро за административни дела без определен материален интерес). Съдът намира възражението за основателно. Настоящото дело действително не се отличава с изключителна фактическа и правна сложност – спорът е решен в рамките на едно открито съдебно заседание въз основа на събраната писмена преписка, без събиране на експертизи или провеждане на разпити. Договореното възнаграждение от 10 800,00 евро надвишава многократно минималните размери и е явно несъразмерно с обема на осъществената процесуална защита. Отчитайки правната специфика на потребителското и комуналното законодателство, изготвените подробни писмени бележки и защитата пред съда, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде редуцирано до справедлив и обоснован размер от 1 500,00 евро (с

включен ДДС). Наред с внесената държавна такса от 25,56 евро, общият размер на дължимите на оспорващия разноски възлиза на 1 525,56 евро.
Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 28 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1618, [улица], Бизнес Център И. Ц. Б., ет. 2 и 3, представлявано от изпълнителния директор В. Б. Т., Заповед № 401/28.05.2026 г., издадена от ВрИД Председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на дружеството е забранено да използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68г, ал. 1 от Закона за защита на потребителите при упражняване на дейността си по начисляване и разпределяне на задължения за ВиК услуги въз основа на отчетност и служебни начисления, извършени в отклонение на нормативно установения ред и договорните му задължения.
ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите, с адрес: [населено място] 1000, [улица], да заплати на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1 525,56 евро (хиляда петстотин двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента), представляваща направени по делото разноски за държавна такса и редуцирано адвокатско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез изпращане на препис по реда на чл. 137 от АПК.
Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ